

קצין החקירות הגיע למסקנה, כי מדובר באונס ורצח על רקע פלילי ולא על רקע לאומני, וזאת בהסתמך על דברי הרוצח בחקירתו מיום 15 במאי 2006 (פחות משבועיים לאחר הרצח, מ.ש.) על פיהם רצח את הילדה מכיוון שהיא הפריעה את שנתו. מבדיקה חלקית של פרוטוקולי החקירה עולה, כי בהגיעו למסקנה זו, התעלם קצין החקירות לחלוטין מהודעות של הרוצח שניתנו במהלך חקירתו, מהן עולה, כי ביצע את האונס ואת הרצח על רקע לאומני וכי התכוון לרצוח למחרת היום שתי חיילות, וגם זאת על רקע לאומני. דומני, כי לא ייתכן להסתמך על מסמך הכולל מסקנות שאינן מבוססות על מכלול חקירותיו של הרוצח, הכוללות, בין היתר, הודאה באונס וברצח על רקע לאומני ולא דווקא על רקע פלילי.

באותו דיון, בסיומו נתנה כבוד השופטת גנות את החלטתה זו, שאלה עו"ד אלוני-סדובניק את הרוצח אחדוש מספר שאלות. מתשובותיו עולה אכן מסקנה ברורה: מדובר ברצח על רקע לאומני. **להלן קטעים מדו-שיח זה.**

ש: האם יש לך איזה שהוא קשר עם ארגון הג'יהאד?

ת: כן.

ש: מה הקשר שלך?

ת: אנחנו משתתפים פעולה ביחד.

ש: מי זה 'אנחנו'?

ת: תנאים והפתי"ח.

ש: האם בחקירת המשטרה אמרת

שהיית פעיל באחד הארגונים?

ת: כן. בארגון הפתי"ח.

ש: האם נכנסת לישראל בצורה חוקית?

ת: לא.

ש: יום לפני הרצח של הילדה, רצחת יהודי

נוסף בבית-שמש. למה רצחת אותו?

ת: הארגון החליט שאני אחסל אותו.

ש: כשעצרו אותך השוטרים, אמרת שביצעת

את שני המעשים האלה כנקמה על הסבל

של האימהות הפלסטיניות. זה נכון?

ת: זה נכון.

ש: למה חטפת ורצחת את הילדה?

ת: כי הילדה הזאת מחר תגדל, תהיה

בצבא ותרצח את הילדים שלנו.

ש: בחקירה במשטרה, אמרת שאספת תחמושת

ורובים והחבאת אותם בבית-הספר.

ת: נכון.

ש: בשביל מה אספת נשק?

ת: כי הייתי אמור לרצוח עוד חיילת וחברה שלה.

ש: נהגת ללכת להרים להתאמן בירי.

ת: נכון. אני מיומן ליריות מדרגה ראשונה.

ש: למה התאמנת?

ת: כי אנחנו במצב של מלחמה.

ש: עם ילדה בת 9?

ת: אין תשע שנים ואין עשר שנים אצלנו.

ש: אמרת לשוטרים שהחלטת להרוג חיילת ביום העצמאות.

ת: נכון.

ש: למה דווקא חיילת.

בהליכים להכרה שכזו.

ולמרות שהייתה זו הפגיעה הלאומנית הכי 'בבטן הרכה' שיכולה להיות מבחינת בית-שמש, עוד שנה חלפה ועוד שנה חלפה. בטקס של ערב יום הזיכרון עברו חלפו מול עיניהם של משתתפי הטקס הפנים והשמות של הבנים והבנות שהלכו לבלי שוב, במסגרת המצגת המושקעת, עם מוסיקת הרקע המצמררת ונוראת ההוד. ואזכור לדוד ולליפז- אין. ושוב, הם נרצחו, כאן, ליד הבית, על-ידי ערבי, בגלל שהם יהודים.

בכל שנה הגיעה לימור חימי לטקס והקימה מהומות. היא זעקה את זעקתה: "למה הילדה שלי לא מופיעה במצגת?". האמונים על הפקת האירוע ענו בצער כי היו מאוד רוצים לכלול אותה אך הדבר נמנע בשל מגבלות פרוצדוראליות. היו שכעסו על כך שהפרה את השקט הכול כך מתבקש של טקס יום הזיכרון. מאידך, ציוו אותנו חי"ל "אל תדון אדם עד שתגיע למקומו" ומי אנו כי נכריח אדם שאיבד את היקר לו מכל לשמור את הדברים בבטן, בעיקר כאשר ברור לכל כי טענתו צודקת. יתרה מכך, אל הטקס תמיד מגיע נציג השלטון המרכזי- חי"כ או שר. האורחים תמיד שאלו מה הסיפור, חלקם אפילו שוחחו אישית עם הגבי חימי הדואבת. אפילו ראש הממשלה, בנימין נתניהו, שביום הזיכרון האחרון שלו כאופוזיציונר, ייצג את הכנסת בטקס בבית-שמש, נחשף לסצנת זעקתה של לימור חימי.

ע"ד רוני אלוני-סדובניק

משפחת חימי לא הרימה ידיים ויצאה למאבק ארוך וסיזיפי עד להכרה מלאה בבתם המנוחה כנפגעת פעולות איבה ובהם כמשפחה נפגעת פעולות איבה. זה לא היה קל. מול רשויות מדינה שונפפו בקביעה משטרתית לפיה מדובר באירוע פלילי, ועם עורך-דין שלא עלה בידו לספק את הסחורה המתבקשת למרשיו- לא נכנעו בני משפחת חימי. הם שכרו את שירותיה של עורכת-הדין רוני אלוני-

סדובניק, לוחמת ותיקה לזכויות נשים, והמשיכו להילחם עד להכרה המלאה. **השבוע סיכמה עו"ד אלוני-סדובניק בשני משפטים את מקור הסבל שעברה משפחתה: "היא נרצחה בשל היותה יהודייה. היא הופלתה בשל היותה ילדה".** לרישא של דבריה לעולם לא תהיה תקנה. במקרה של הסיפא- הצדק נעשה וגם נראה.

ב-4.3.2014 נתנה שופטת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, דליה גנות, את הגושפנקה: "התברר כי אין כל ספק, כי חטיפתה, אינוסה ורציחתה של המנוחה אירעו על רקע לאומני ולא אירעו על רקע פלילי. הנני בדעה, כי על הרשויות לבחון פעם נוספת את בקשת התובעים להכרה כנפגעי פעולות איבה".

השופטת גנות מפנה אצבע מאשימה למשטרת ישראל על התנהלותה בדרך לקביעה כי מדובר באירוע פלילי ולא לאומני: "היות והמנוחה נאנסה בטרם נרצחה על-ידי הרוצח המתועב, נוטות הרשויות להתייחס לרצח זה כאל אירוע על רקע פלילי ולא כאל אירוע על רקע לאומני..."